ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 424.—10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1885.—ΛΕΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, ἀριθ. 39.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΕΤΟΣ Ἰ' — ΑΡΙΘ. 476

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΑΝΙΗΛ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΑΥΤΟΥ (1791) ὑπὸ Ἀντ. Μηλιάρακη.
ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ, διήγημα.
Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ.
Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza.
ΠΤΗΝΩΝ ΔΑΓΘΟΕΡΓΙΑ.
ΔΣΜΑΤΙΟΝ.
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Τῇ 25η τοῦ παρόντος μηνὸς (ν.) μεγαλοπρεπῶς θέλει ἑορτασθῆ ἐν Παρισίοις ἡ ὀγδοηκοστὴ τρίτη ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ διὰ συμποσίου, οὗτινος θέλουσι μετάσχει οἱ διακρινόμενοι ἐν τοῖς γράμμασι, τῇ καλλιτεχνίᾳ, καὶ τῇ δημοσιογραφίᾳ. Τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς ἐν λόγῳ ἑορτῆς ἀπὸ τῶν ἑορτῶν τῶν παρελθόντων ἐτῶν ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ εἶνε ὅτι ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων θέλει εὕρει ὑπὸ τὸ χειρόμακτρον αὐτοῦ τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς ὑπὸ Lemonnyer καὶ Richard ἐθνικῆς ἐκδόσεως τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Τὸ πρῶτον τοῦτο τεῦχος, ὅπερ θέλει κυκλοφορήσει τὴν αὐτὴν ἡμέραν, θέλει περιλαμβάνει τὰς *Odes et Ballades* μετὰ προσωπογραφίας, παριστώσης τὸν Οὐγκὼ εἰκοσάετη, σπανίου ἔργου τοῦ Damman, τεσσάρων μεγάλων συνθέσεων, καὶ 85 μικροτέρων ζωγραφημάτων, ὀφειλομένων εἰς τοὺς διασημοτέρους Γάλλους καλλιτέχνας, οἵτινες, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, πάντες θέλουσι προσενέγκει τὸν φόρον τῆς τέχνης των πρὸς εὐδόξωσιν τῆς ἀπαρραμίλλου ἐκδόσεως, ἐν ᾗ τὸ μέγεθος τῆς δαπάνης, ἡ τυπογραφικὴ πολυτέλεια, τὸ κάλλος τῶν χαρακτήρων καὶ τοῦ χάρτου, ἡ ἀξία τῶν εἰκόνων καὶ ἡ ἐντέλεια τῶν χαλκογραφιῶν θέλουσι συνενωθῆ πρὸς μόρφωσιν τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου μνημείου, οὗτινος ἔτυχέ ποτε συγγραφεὺς ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως τῆς τυπογραφίας.

Ἕκαστον τεῦχος εἰς 4ον θὰ ἐκδίδεται κατὰ δεκαπενθημερίαν· πέντε τεύχη ἀπαρτίζουσιν ἕνα τόμον· εἰς διάστημα ὀκτὼ ἐτῶν θέλει συντελεσθῆ ἡ ἔκδοσις, τῆς ὁποίας τὰ δύο τρίτα περίπου θέλουσιν εἶναι ἕτοιμα διὰ τὴν παγκόσμιον ἔκθεσιν τοῦ 1889, ὡς ὑπόδειγμα τυπογραφικοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Ἕκαστος τόμος θὰ περιέχῃ πέντε μεγάλας ὑδρογραφίας καὶ τόσας μικροτέρας εἰκόνας, ὅσα κεφάλαια ἢ ποιήματα περιέχει ὁ τόμος. Οὐδεὶς ξένος καλλιτέχνης θὰ μετάσχῃ τοῦ ἔργου, ὅπως ἔχῃ τοῦτο ἀποκλειστικῶς ἐθνικὸν χαρακτῆρα.

Ἡ ὅλη δαπάνη τῆς ἐκδόσεως ὑπελογίσθη εἰς δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Μεγάλη ἀντίθεσις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ παρελθόντος ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς μεγαλοφυΐας. Τοῦτο πρὸ πάντων καταφαίνεται ἐν τῇ συγκρίσει τοῦ ὑπερτίμου γήρατος τοῦ Οὐγκὼ πρὸς τὸν βίον ἑτέρων μεγάλων ἀνδρῶν· πρὸς τὴν λήθην καὶ τὰς στενοχωρίας τοῦ Κορνηλίου, τοῦ *ἀγαθοῦ* Κορνηλίου, ὡς τὸν ἀπεκάλουν περιφρονητικῶς, τὴν περὶ τὸν Μολιέρον ἀδιαφορίαν, ὑπὲρ οὗ, μετὰ ἑνὸς αἰῶνος πάροδον, δὲν εἶχεν ἔτι κατορθωθῆ νὰ συναχθῇ τὸ ἀναγκαιοῦν ἀργύριον πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος, πρὸς τὸ σκότος, ἐν ᾧ ἠφανίσθη ὁ Σαίξπηρ, καταλείπων ἀνέκδοτα εἴκοσι καὶ ἓν δράματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ *Μάκβεθ*, ὁ *Ὀθέλλος*, καὶ ἡ *Τρικυμία*. Μόλις μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἐξεδόθησαν, τῷ 1623, εἰς ἔκδοσιν ἄμορφον, μὲ ἀσυναφῆ σελιδοποίησιν, πλῆρες παραλείψεων καὶ σφαλμάτων κείμενον, καὶ πρόλογον τῶν ἐκδοτῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπιεικῶς ἐτιτλοφόρουν «παίγνια» τὰ ἀθάνατα ἀριστουργήματα τοῦ Σαίξπηρ!

— Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Λεσσέψ ἐτελέσθη ἐν Γαλλίᾳ ἡ δευτέρα ἐτησία γενικὴ συνέλευσις τοῦ «Γαλλικοῦ Συνδέσμου», ὅστις ἱδρυθεὶς κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1883, σκοπὸν ἔχει τὴν ὡς οἷον εὐρυτάτην ἀνάπτυξιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ διάδοσιν αὐτῆς ἐν ταῖς ἀποικίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Τὸ πατριωτικὸν τοῦτο σωματεῖον ἀριθμεῖ πλείστους ὀπαδούς· 16 αὐτοῦ τμήματα λειτουργοῦσιν ἐν Γαλλίᾳ, 3 ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἕτερα ἐν τῇ βορείᾳ Ἀφρικῇ καὶ τῇ Ἀνατολῇ.

— Μέχρι τοῦδε δύο ἔθηκαν τὴν ὑποψηφιότητά των πρὸς πλήρωσιν τῶν ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ χηρευουσῶν ἑδρῶν· ὁ Léon Say, πρώην πρόεδρος τῆς Γερουσίας καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν, καὶ ὁ χαρίεις συγγραφεὺς Γουστάβος Δρόζ.

— Ὁ Dr. Petrie ἐπιχειρῶν τελευταῖον ἀνασκαφὰς ἐν Αἰγύπτῳ χάριν τοῦ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Κάιρον σιδηροδρόμου, ἑπτὰ μίλια μακρὰν τοῦ Γὲ-χὲλ-Βαρώδ, ἀνεκάλυψεν ἐκτεταμένα ἐρείπια πόλεως, ἅτινα νομίζει τῆς Ναυκράτεως, πόλεως ἀναφερομένης ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου. Κατὰ τὴν γνώμην του δὲ ἡ πόλις αὕτη δὲν ἔκειτο παρὰ τὸν Νεῖλον, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἱστορικός.

— Ἐν Ρωσσίᾳ πρόκειται νὰ γείνῃ μεταρρύθμισις σπουδαία τῆς γυμνασιακῆς παιδεύσεως. Παρετηρήθη τουτέστιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν καλουμένων κλασικῶν γυμνασίων εἶνε σχετικῶς μέγας, καὶ ὅτι ὑπέρμετρος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων ὅσοι παρασκευάζονται δι' αὐτῶν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν πανεπιστημιακὴν παίδευσιν. Ἕνεκα τούτου γίνεται σκέψις ὅπως καταργηθῶσι πολλὰ τῶν γυμνασίων τούτων καὶ ἀντικατασταθῶσι ὑπὸ πολυτεχνικῶν καὶ βιομηχανικῶν σχολείων, ὡς πρωτότυπα δὲ τῶν σχολείων τούτων τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας τῆς Ρωσσίας ἔλαβε τὰ βιομηχανικὰ σχολεῖα τῆς Σουηδίας, ἐστάλη δὲ αὐτόθι καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς εὐφυῶν νέων πρὸς ἐκπαίδευσιν, οἵτινες θέλουσι χρησιμεύσει ἐπιστρέφοντες ὡς διδάσκαλοι.

— Ἐν Βαρκελώνῃ παρασκευάζεται νὰ τελεσθῇ μεγαλοπρεπεστάτη φωνητικὴ μουσικὴ συμφωνία, ἧς θὰ συμμετάσχωσιν ὑπὲρ τοὺς 50 μουσικοὺς συλλόγους καὶ πλείονες τῶν 5,000 ἀοιδῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ πόλει δὲν ὑπάρχει ἱκανὸς χῶρος νὰ περιλάβῃ τοὺς ἀοιδοὺς καὶ ἀκροατὰς αὐτῶν, ἡ συμφωνία θέλει τελεσθῆ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο μέχρι τοῦδε αἱ ταυρομαχίαι.

«*Ἡ φιλοσοφία τοῦ Καλοῦ παρὰ Πλωτίνῳ*.» Τοιοῦτον φέρει τίτλον ἡ ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ διατριβή, ἣν ἐπ' ἐσχάτων ἐξέδωκεν ὁ κ. Γ. Μ. Βιζυηνός, καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας παρὰ τοῖς ἐνταῦθα γυμνασίοις, καὶ γνωστὸς τῷ παρ' ἡμῖν κόσμῳ τῶν γραμμάτων. Ἡ μελέτη αὕτη, κατέχουσα 125 σελίδας, σύγκειται, ἐκτὸς τοῦ προλόγου, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς ὡμιλεῖ περὶ τῆς καθ' ὅλου φιλοσοφικῆς μεθόδου τῶν νεοπλατωνικῶν καὶ τοῦ ἐπισημοτάτου αὐτῶν Πλωτίνου, τοῦ ποιήσαντος τὰ βιβλία τῶν Ἐννεάδων, καὶ ἀναλύει συντόμως τὰ ἔργα τῶν συγγραψάντων περὶ τῆς καλολογίας αὐτοῦ Γερμανῶν καὶ Γάλλων σοφῶν, ἅτινα τῷ ἐχρησίμευσαν ὡς πηγαί, — ἐξ ἑπτὰ κεφαλαίων, ἐν οἷς μετὰ τὴν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς νέας ἐπιστήμης διαίρεσιν τῆς καλολογίας τοῦ Πλωτίνου, ἀποτυποῖ καὶ διευκρινίζει τὰ τοῦ καλολογικοῦ αὐτοῦ συστήματος, ὅπερ ὑφ' ἁπάντων τῶν περὶ αὐτοῦ πραγματευθέντων θεωρεῖται ὡς μεσάζον μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας τοῦ καλοῦ ἐπιστήμης· διότι ὅπως ἡ φιλοσοφία ἐν γένει, οὕτως ἡ καλολογία τῶν νεωτέρων ἐθνῶν ἄρχεται ἀφ' οὗ σημείου καταλείπει αὐτὴν ὁ Πλωτῖνος. Τὰ κεφάλαια ταῦτα πραγματεύονται περὶ τοῦ ἀντιληπτικοῦ τοῦ καλοῦ ὀργάνου, περὶ τῆς συμβολικῆς σημασίας τοῦ καλοῦ, περὶ τῆς ὀντολογίας, τῆς μεταφυσικῆς τοῦ καλοῦ, τῆς κριτικῆς τοῦ καλοῦ δυνάμεως, καὶ τοῦ τεχνητοῦ καλοῦ, κατὰ τὰς δόξας τοῦ Πλωτίνου.

Ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ, μετὰ ἐπιστημονικῆς εὐσυνειδησίας ἐπεξειργασμένῃ, καταφαίνεται τοῦ κ. Βιζυηνοῦ ἡ πρόθεσις νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ ὅ,τι οἱ ἄλλοι εἶπον περὶ τῆς καλολογίας τοῦ Πλωτίνου, ἀλλὰ σαφῶς καὶ εὐλήπτως νὰ ἐκθέσῃ τί αὐτὸς εὗρεν ἐν αὐτῇ εἰρημένον καὶ πῶς τὸ ἐννόησεν. Ἐν δὲ τῶν μᾶλλον ἐπαινετέων ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ προσόντων